

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (šeštoji kolegija) NUTARTIS

2020 m. rugsėjo 3 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Teisingumo Teismo procedūros reglamento 99 straipsnis – Jurisdikcija civilinėse bylose – Reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 – Valstybės narės, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismų jurisdikcija – 18 straipsnio 2 dalis – Komercinės veiklos subjekto vartotojui pareikštas ieškinys – Sąvoka „vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta“ – Tinkamas laikas vartotojo nuolatinėi gyvenamajai vietai nustatyti – Vartotojo nuolatinės gyvenamosios vietos perkėlimas po sutarties sudarymo ir prieš pareiškiant ieškinį“

Byloje C-98/20

dėl *Obvodní soud pro Prahu 8* (Prahos 8-asis apylinkės teismas, Čekijos Respublika) 2020 m. sausio 27 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2020 m. vasario 26 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

mBank S.A.

prieš

PA

TEISINGUMO TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Safjan, teisėjai C. Toader (pranešėja) ir N. Jääskinen,

generalinis advokatas M. Campos Sánchez-Bordona,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šią

Nutartį

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012, p. 1) išaiškinimo.

* Proceso kalba: čekų.

- 2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant Lenkijoje įsteigto banko *mBank S.A.*, vykdančio veiklą internetu Čekijos Respublikoje per savo filialą, ir PA ginčą dėl skolos, nesumokėjus įmokų pagal vartojimo kredito sutartį.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Reglamento Nr. 1215/2012 15 ir 34 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(15) jurisdikcijos taisyklės turėtų būti ypač nuspėjamos ir pagrįstos principu, pagal kurį jurisdikcija paprastai nustatoma pagal atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą. <...>

<...>

(34) turėtų būti užtikrintas [1968 m. rugsėjo 27 d. Konvencijos dėl jurisdikcijos ir sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo (OL L 299, 1972, p. 32)], [2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 12, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 42)] ir šio reglamento tęstinumas ir tuo tikslu nustatytos pereinamosios nuostatos. Tęstinumą taip pat turi užtikrinti Europos Sąjungos Teisingumo Teismas, aiškindamas [tą] <...> konvenciją ir ją pakeičiančius reglamentus.“

- 4 Reglamento Nr. 1215/2012 II skyrių „Jurisdikcija“ sudaro dešimt skirsnių. Šio reglamento 1 skirsnyje „Bendrosios nuostatos“ yra 4 straipsnis, kurio 1 dalyje nustatyta:

„Pagal šį reglamentą asmenims, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškiniai turi būti pareiškiama tos valstybės narės teismuose, neatsižvelgiant į šių asmenų pilietybę.“

- 5 Šio II skyriaus 2 skirsnyje „Specialioji jurisdikcija“ yra 7 straipsnis, kuriame numatyta:

„Asmeniui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškinys kitoje valstybėje narėje gali būti pareikštas:

- 1) a) bylose, kylančiose iš sutarčių – atitinkamos prievolės įvykdymo vietos teismuose;
- b) pagal šią nuostatą ir jeigu nesusitarta kitaip, atitinkamos prievolės įvykdymo vieta yra:
 - parduodant prekes – vieta valstybėje narėje, kurioje pagal sutartį prekės buvo ar turėjo būti pateiktos,
 - teikiant paslaugas – vieta valstybėje narėje, kurioje pagal sutartį paslaugos buvo arba turėjo būti suteiktos;
- c) jeigu b punktas netaikomas, taikomas a punktas;

<...>“

- 6 Reglamento Nr. 1215/2012 II skyriaus 4 skirsnį „Jurisdikcija dėl bylų, susijusių su vartojimo sutartimis“ sudaro 17–19 straipsniai.

7 Šio reglamento 17 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Jurisdikcija dėl bylų, susijusių su vartojimo sutartimis, kurias sudaro asmuo, vartotojas, ir kurių dalykas nėra laikomas šio asmens komercine ar profesine veikla, nustatoma pagal šį skirsnį <...> jeigu:

- a) sutartis sudaryta dėl prekių [kilnojamųjų materialių daiktų] pirkimo (pardavimo) išsimokėtinai grąžinant dalinių įmokų kreditą;
- b) sutartis sudaryta dėl dalimis grąžinamos paskolos arba dėl bet kurios kitos formos kredito, suteikto prekių [kilnojamųjų materialių daiktų] pirkimui (pardavimui) finansuoti; arba
- c) visais kitais atvejais, sutartis buvo sudaryta su asmeniu, vykdančiu komercinę arba profesinę veiklą valstybėje narėje, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, arba kitu būdu tokią veiklą susiejant su minėta valstybe nare ar keliomis valstybėmis, įskaitant tą valstybę narę, ir jeigu sutartis priskiriama tokios veiklos sričiai.

2. Jeigu vartotojas sudaro sutartį su šalimi, kurios nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra ne valstybėje narėje, bet kuri vienoje iš valstybių narių turi filialą, atstovybę arba kitokį padalinį, visuose su minėto filialo, atstovybės arba padalinio veikla susijusiuose ginčiuose laikoma, kad tokios šalies nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra toje valstybėje narėje.“

8 Minėto reglamento 18 straipsnio 2 dalyje numatyta:

„Kita sutarties šalis gali pareikšti ieškinį vartotojui tik valstybės narės, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismuose.“

9 Šio II skyriaus 7 skirsnyje „Susitarimas dėl jurisdikcijos“ esančiame 26 straipsnyje nustatyta:

„1. Be jurisdikcijos, kylančios iš kitų šio reglamento nuostatų, jurisdikciją turi valstybės narės teismas, į kurį atvyksta atsakovas. Ši taisyklė netaikoma, jeigu atsakovas atvyko į teismą siekdamas užginčyti jurisdikciją arba jeigu pagal 24 straipsnį kitas teismas turi išimtinę jurisdikciją.

2. 3, 4 arba 5 skirsniuose nurodytose bylose, kai atsakovas yra draudėjas, apdraustasis, draudimo sutarties naudos gavėjas, žalą patyrusi šalis, vartotojas arba darbuotojas, teismas, prieš prisiimdamas jurisdikciją pagal 1 dalį, užtikrina, kad atsakovas būtų informuotas apie savo teisę ginčyti teismo jurisdikciją ir apie atvykimo ar neatvykimo į teismą pasekmes.“

10 Šio reglamento V skyriuje „Bendrosios nuostatos“, be kita ko, yra 62 straipsnis, kurio 1 dalyje numatyta:

„Teismas, norėdamas nustatyti, ar šalies nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, į kurios teismą buvo kreiptasi dėl bylos nagrinėjimo, taiko savo vidaus teisę.“

Čekijos teisė

- 11 Pagal *zákon č. 99/1963 Sb., Občanský soudní řád* (Įstatymas Nr. 99/1963 dėl Civilinio proceso kodekso) 11 straipsnio 1 dalį kreipiantis į teismą egzistuojančios aplinkybės yra svarbios teismo materialinei ir teritorinei jurisdikcijai nustatyti iki bylos nagrinėjimo pabaigos. Kiek tai susiję su teritorine jurisdikcija, pagal šio kodekso 85 straipsnį, jeigu įstatyme numatyta kitaip, fizinio asmens bendrosios kompetencijos teismas yra apylinkės teismas, kurio teritorijoje yra fizinio asmens nuolatinė gyvenamoji vieta.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 12 2014 m. liepos 21 d. pagrindinės bylos šalys elektroniniu būdu sudarė vartojimo kredito sutartį, pagal kurią PA, fiziniam asmeniui ir vartotojui, buvo suteiktas 50 000 Čekijos kronų (CZK) (maždaug 1 820 EUR) kreditas.
- 13 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, PA daug kartų vėlavo mokėti paskolos grąžinimo įmokas ir jų nesumokėjo pagal tą sutartį, nors bankas kelis kartus reikalavo, kad ji grąžintų lėšas, ir išsiuntė jai ikiteisminio susitarimo pasiūlymą.
- 14 2018 m. kovo 7 d. *mBank* kreipėsi į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą su ieškiniu, prašydamas priteisti iš PA pagrindinę sumą, palūkanas nuo pagrindinės sumos ir palūkanų kapitalizaciją.
- 15 Siekdamas pagrįsti *Obvodní soud pro Prahu 8* (Prahos 8-asis apylinkės teismas, Čekijos Respublika) jurisdikciją, *mBank* rėmėsi tuo, kad PA turėjo būti laikoma nuolat gyvenančia Prahose (Čekijos Respublika), kaip matyti iš suinteresuotojo asmens adreso, nurodyto kredito paraiškoje ir pačioje sutartyje.
- 16 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad ieškinio pareiškimo dieną PA nuolatinė gyvenamoji vieta buvo ne Čekijos Respublikoje, o Slovakijos Respublikoje. Iš tiesų visi bandymai suinteresuotajam asmeniui pranešti apie teisinius dokumentus pastarojoje valstybėje narėje buvo nesėkmingi; be to, suinteresuotasis asmuo, kuris buvo informuotas pagal Reglamento Nr. 1215/2012 26 straipsnio 2 dalį, įrodė, kad ieškinio pareiškimo dieną jos nuolatinė gyvenamoji vieta buvo Slovakijoje, taigi suinteresuotasis asmuo nepripažino Čekijos teismo, į kurį buvo kreiptasi, jurisdikcijos.
- 17 Nors prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo manąs, kad sąvoka „vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta“, kaip nustatyta Reglamente Nr. 1215/2012, turi būti suprantama kaip vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta ieškinio pareiškimo dieną, vis dėlto jis klausia Teisingumo Teismo, ar taip iš tikrųjų yra, ar ši sąvoka reiškia vartotojo nuolatinę gyvenamąją vietą sutartinių santykių atsiradimo dieną, t. y. pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju – atitinkamos kredito sutarties sudarymo dieną.
- 18 Tas teismas priduria, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama sutartis nesusijusi nei su kilnojamųjų materialių daiktų pirkimu (pardavimu) išsimokėtinai grąžinant dalinių įmokų kreditą, nei su paskola, skirta kilnojamųjų materialių daiktų pirkimui finansuoti, kaip numatyta Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, o pagal 17 straipsnio 1 dalies c punktą sutartis yra vartojimo, tik jei ji sudaryta su asmeniu, vykdančiu komercinę arba profesinę veiklą valstybėje narėje, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta.
- 19 Šiomis aplinkybėmis *Obvodní soud pro Prahu 8* (Prahos 8-asis apylinkės teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [Reglamento Nr. 1215/2012] 17 straipsnio 1 dalies c punkte minima sąvoka „vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta“ turi būti suprantama kaip vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta ieškinio pareiškimo dieną, ar prievolinių santykių tarp vartotojo ir kitos sutarties šalies atsiradimo dieną (pavyzdžiui, sutarties sudarymo dieną), t. y. sutartis laikytina vartojimo sutartimi, kaip ji suprantama pagal šio reglamento 17 straipsnio 1 dalies c punktą, ir tuo atveju, kai ieškinio pareiškimo dieną vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta jau yra kitoje valstybėje narėje nei valstybė, kurioje kita sutarties šalis vykdo komercinę veiklą?

2. Ar vartotojui, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra kitoje valstybėje narėje, kaip tai suprantama pagal Reglamento [Nr. 1215/2012] 7 straipsnį, gali būti pareikštas ieškinys prievolės, kuria grindžiamas ieškinys, vykdymo vietos teisme (nepažeidžiant šio reglamento 18 straipsnio 2 dalies ir 26 straipsnio 2 dalies), remiantis tuo, kad ieškinio pareiškimo dieną vartotojo kontrahentas nevykdo komercinės veiklos vartotojo nuolatinės gyvenamosios vietos valstybėje?“

Dėl prejudicinių klausimų

- 20 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 99 straipsnį, jeigu atsakymą į klausimą galima aiškiai nustatyti iš jurisprudencijos arba jeigu atsakymas į prejudicinį klausimą nekelia jokių pagrįstų abejonių, Teisingumo Teismas, vadovaudamasis teisėjo pranešėjo siūlymu ir išklauses generalinį advokatą, bet kada gali nuspręsti priimti sprendimą motyvuota nutartimi.
- 21 Ši nuostata taikytina nagrinėjant šį prašymą priimti prejudicinį sprendimą.
- 22 Visų pirma primintina, kad pagal nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo bendradarbiavimo procedūrą, įtvirtintą SESV 267 straipsnyje, pastarasis turi pateikti nacionaliniam teismui naudingą atsakymą, kuris leistų šiam išspręsti nagrinėjamą bylą. Į tai atsižvelgdamas Teisingumo Teismas prireikus turi performuluoti jam pateiktus klausimus (žr., be kita ko, 2020 m. gegužės 28 d. Sprendimo *World Comm Trading Gfz*, C-684/18, EU:C:2020:403, 26 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 23 Taigi savo klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Reglamento Nr. 1215/2012 18 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad šioje nuostatoje vartojama sąvoka „vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta“ reiškia vartotojo nuolatinę gyvenamąją vietą aptariamą sutarties sudarymo dieną, ar vartotojo nuolatinę gyvenamąją vietą ieškinio pareiškimo dieną.
- 24 Kaip matyti iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, pagrindinėje byloje nagrinėjama sutartį sudarė fizinis asmuo, vartotojas, o Teisingumo Teismo turimoje byloje nėra jokių duomenų, rodančių, kad PA sudarė šią sutartį galimai su jos komercine veikla susijusiam tikslui pagal Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalį.
- 25 Darytina išvada, kad pagal pastarąją nuostatą pagrindinėje byloje nagrinėjama sutartis gali būti priskiriama prie „vartojimo sutarčių“, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą.
- 26 Dėl specialiųjų jurisdikcijos, susijusios su vartojimo sutartimis, taisyklių pažymėtina, kad jei, kaip šiuo atveju, ieškinį vartotojui pareiškia komercinės veiklos subjektas, Reglamento Nr. 1215/2012 18 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta išimtinės jurisdikcijos taisyklė, pagal kurią ieškinys gali būti pareikštas tik valstybės narės, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismuose.
- 27 Nagrinėjamu atveju iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad PA, kurios nuolatinė gyvenamoji vieta sudarant pagrindinėje byloje nagrinėjamą kredito sutartį buvo Čekijos Respublikoje, vėliau persikėlė gyventi kitur, tačiau apie tai nepranešė nei savo kontrahentui, nei Čekijos valdžios institucijoms.
- 28 Vis dėlto, kaip nurodyta šios nutarties 16 punkte, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, taikydamas teismo vietos teisę, kaip numatyta Reglamento Nr. 1215/2012 62 straipsnio 1 dalyje, padarė išvadą, kad PA paskutinė žinoma nuolatinė gyvenamoji vieta buvo Slovakijoje.
- 29 Šiuo klausimu konstatuotina, pirma, kad Reglamento Nr. 1215/2012 18 straipsnio 2 dalies formuluotė, visų pirma versijose čekų, vokiečių, anglų, lenkų, rumunų ir suomių kalbomis, yra aiški, nes joje nurodyta „valstybė narė, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta“. Taigi pažodžiui aiškinant

šià nuostatà darytina išvada, kad komercinės veiklos subjektas gali pareikšti ieškinį vartotojui tik valstybės narės, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta šio ieškinio pareiškimo dieną, teismuose.

- 30 Antra, kaip matyti iš P. Jenard pranešimo dėl 1968 m. rugsėjo 27 d. Konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo (OL C 59, 1979, p. 1), pirmenybės suteikimas ne sutartyje nurodytam adresui, o faktinei nuolatinėi gyvenamajai vietai ieškinio pareiškimo dieną jau buvo numatytas sprendimas sudarant šià konvenciją. Iš tiesų šio pranešimo 33 puslapyje P. Jenard nurodė, kad „jei pardavėjas ar paskolos davėjas pareiškia ieškinį, yra pakankamai sudėtinga nustatyti jurisdikcijà, jei pirkėjas arba paskolos gavėjas persikelia gyventi į užsienį po sutarties sudarymo“, ir patikslino, kad, „siekiant užtikrinti šių asmenų apsaugà, ieškinį jiems turėtų būti galima pareikšti tik valstybės, kurioje yra jų nauja nuolatinė gyvenamoji vieta, teismuose“.
- 31 Trečia, kitoks aiškinimas galėtų lemti teisinį netikrumà nustatant kompetentingà teismà tais atvejais, kai vartotojas nagrinėjamų teisinių santykių laikotarpiu vienà ar daugiau kartų pakeitė savo nuolatinę gyvenamąją vietà. Iš tiesų toks teismų, kuriems galima pareikšti ieškinį, skaičiaus didėjimas prieštarautų Reglamento Nr. 1215/2012 15 konstatuojamojoje dalyje nurodytam tikslui, pagal kurį jurisdikcijos taisyklės turi būti ypač nuspėjamos.
- 32 Atsižvelgiant į tai, pažymėtina, kad 2011 m. lapkričio 17 d. Sprendimo *Hypotečni banka* (C-327/10, EU:C:2011:745), kuris buvo susijęs su Reglamentu Nr. 44/2001, tačiau kurį galima taikyti Reglamentui Nr. 1215/2012, 47 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad „tokioje situacijoje, kai <...> vartotojas, sudaręs <...> paskolos <...> sutartį, <...> atsisako nuolatinės gyvenamosios vietos iki to laiko, kai jam pareiškiamas ieškinys dėl sutartinių įsipareigojimų nevykdymo, jurisdikcijà nagrinėti šį ieškinį <...> turi valstybės narės, kurios teritorijoje yra paskutinė žinoma vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismai“. Taigi nuolatinės gyvenamosios vietos pasikeitimo atveju tik paskutinė žinoma vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta atitinkamo ieškinio pareiškimo dieną yra lemiamas nustatant valstybės narės teismo tarptautinę jurisdikcijà.
- 33 Darytina išvada, kad valstybės narės teismai neturi jurisdikcijos nagrinėti ginčo dėl Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalyje numatytomis sąlygomis sudarytos vartojimo sutarties tuomet, jei, kaip nagrinėjamu atveju, paskutinė žinoma vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta nėra šioje valstybėje narėje.
- 34 Taip pat reikia pažymėti, kad šià išvadà visų pirma patvirtina Reglamento Nr. 1215/2015 II skyriaus 4 skirsnio, skirto jurisdikcijai dėl bylų, susijusių su „vartojimo sutartimis“, nuostatų struktūra; jos turi būti aiškinamos siaurai, nes jomis nukrypstama tiek nuo šio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje nustatytos bendrosios jurisdikcijos taisyklės, pagal kurià jurisdikcijà turi valstybės narės, kurioje yra atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismai, tiek nuo minėto reglamento 7 straipsnio 1 dalyje nustatytos specialiosios jurisdikcijos taisyklės, pagal kurià jurisdikcijà turi valstybės, kurioje įvykdyta ar turi būti įvykdyta prievolė, kuria grindžiamas ieškinys, teismai (dėl Reglamento Nr. 44/2001 pagal analogijà žr. 2012 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Mühlleitner*, C-190/11, EU:C:2012:542, 26 ir 27 punktus bei nurodytà jurisprudencijà).
- 35 Antra, kaip nurodyta šios nutarties 30 punkte minėtame P. Jenard pranešime, toks sprendimas atitinka konkretų Reglamento Nr. 1215/2012 II skyriaus 4 skirsnio, skirto „[j]urisdikcijai dėl bylų, susijusių su vartojimo sutartimis“, tikslà; šiame skirsnyje nustatytos specialios vartotojų, kurie laikomi ekonomiškai silpnesniais ir teisiškai mažiau patyrusiais už jų kontrahentus, vykdančius komercinę veiklą, naudai skirtos jurisdikcijos taisyklės (pagal analogijà žr. 2015 m. gruodžio 23 d. Sprendimo *Hobohm*, C-297/14, EU:C:2015:844, 31 punktà ir jame nurodytà jurisprudencijà).
- 36 Taigi į prejudicinius klausimus reikia atsakyti, kad Reglamento Nr. 1215/2012 18 straipsnio 2 dalyje vartojama sąvoka „vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta“ turi būti aiškinama kaip vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta ieškinio pareiškimo dieną.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 37 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiai teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (šeštoji kolegija) nutaria:

2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 18 straipsnio 2 dalyje vartojama sąvoka „vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta“ turi būti aiškinama kaip vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta ieškinio pareiškimo dieną.

Parašai